

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Τα τρία μικρά λυκάκια

Εικονογράφηση: Έλεν Οξένπερυ

ΜΙΝΩΑΣ

ΕΥΤΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Τα τρία μικρά λυκάκια

Εικονογράφηση: Έλεν Οξένμπερυ

ΜΙΝΩΑΣ

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσανε τρία λυκάκια με φουντωτές ουρές και μυτερά αυτιάκια. Το πρώτο ήταν άσπρο, το δεύτερο μαύρο και το τρίτο γκριζο με πράσινη ουρά*.

Μια μέρα τα φώναξε η μαμά τους και τους είπε:

– Καλά μου λυκάκια, μεγαλώσατε πια κι έφτασε ο καιρός να χτίσετε δικό σας σπίτι. Άντε λοιπόν στο καλό κι ένα σας λέω: Να φυλαγώσατε από τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι!

– Μείνε πίσυχη, μανούλα, θα έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα, υποσχέθηκαν τα λυκάκια και πήραν το δρομί δρομάκι.

* Η ουρά του δεν είναι κόκκινη πράσινη ήταν πράσινη μόνο όταν τη θεώταγε στην κατοικία με το σπασακόρισε.

Εκεί που πηγαίνανε, ανταμώσανε ένα καγκουρά που έσπρωχνε ένα καρότσι γεμάτο κόκκινα και γκριζα τούβλα.

– Να ζήσεις, καλό μας καγκουρά, του είπανε, μας δίνεις λίγα τούβλα να χτίσουμε σπιτάκι;

– Μετά χαράς! αποκρίθηκε το καγκουρά, που το λέγανε Ζιπ-Ζιπ Ζορό.

Και τους χάρισε όσα τούβλα θέλανε και τρία παραπάνω.

Τα λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα τούβλινο σπιτάκι.

Την άλλη μέρα, εκεί που παίζανε στον κήπο, τι να δούνε;
Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι! Αμέσως τρέξανε
και κλεισθήκανε στο σπιτάκι τους. Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο,
κακό γουρούνι χτύπησε την πόρτα και είπε:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Δεν τρελαθήκαμε! απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξτε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα!
Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ριξω!

— Και δεν πα να φουξήσεις; είπαν τα λυκάκια.
Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυρό και λύσσα!
Φύσα σαν το φουσερό, το σπιτάκι το γερό!

Και πράγματι, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και μετά φύσηξε.

Φύσηξε δυνατά σαν σίφουνας, άγρια σαν ανεμοθύελλα,
ορμητικά σαν δέκα τυφώνες φύσηξε.
Κάπως έτσι δηλαδή: Φουουουουουουου! Φουουουουουουου!

Φύσηξε, ξεφύσηξε, αλλά τίποτα!
Το σπιτάκι ούτε που κουνήθηκε.

Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι,
το ύπουλο, κακό γουρουύνι,
έφυγε με κατεβασμένα μούτρα.

Σε λίγο όμως ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά κρατούσε ένα σφυρί, ένα πελώριο σφυρί. Μια και δυο γκρέμισε το σπίτι και πήρε στο κοντήγι τα λικάρια.

Τα λυκάκια κροφτήκανε
πίσω από ένα πηγάδι φοβισμένα,
με μουσούδια σκονισμένα.

- Τι κάνουμε τώρα; είπε το άσπρο λυκάκι.
- Έλα ντε! είπε το μαύρο.
- Πρέπει να χτίσουμε πιο γερό σπίτι! είπε το γκριζό λυκάκι.

Πάνω στην ώρα είδανε έναν μάστορα κάστορα. Σιγοσφύριζε ανέμελα και ανακάτευε πηκτό και γλιστερό τσιμέντο σε μια μπετονιέρα.

- Να χτίσεις, μάστορα κάστορα, του είπανε, μας δίνεις λίγο τσιμέντο να χτίσουμε σπίτικι;

— Μετά χαράς!
είπε ο κάστορας, ο μάστορας.
Και τους έδωσε όσους κουβάδες
πηχτό-πηχτό και γλυστερό
τοιμέντο θέλανε.
Τα μικρά λυκάκια στρωθήκανε
στη δουλειά και χτίσανε
ένα σπίτι από τοιμέντο.

Την άλλη μέρα, εκεί που έπαιζαν στον κήπο, τι να δούμε;
Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι! Αμέσως
τρέξε και κλειστήκανε στο τσιμεντένιο τους σπιτάκι.
Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, χτύπησε
την πόρτα και είπε:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Να πας να πνιγείς! απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξτε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα!
Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!
- Και δεν πα να φυσήξεις; είπανε τα λυκάκια.
Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυμό και λύσσα!
Φύσα σαν το φουσερό, το σπιτάκι το γερό!

Και πραγματικά, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι,
πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και μετά φύσηξε. Φύσηξε
δυνατά σαν σίφουνας, άγρια σαν ανεμοθύελλα, ορμητικά σαν
εκατό τυφώνες φύσηξε. Κάπως έτσι δηλαδή: Φουουουουου!
Φουουουουου! Φουουουουου!

Φύσηξε και ξεφύσηξε, αλλά τίποτα! Το σπιτί ούτε που
κουνήθηκε.

Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, έφυγε ρουθουνίζοντας, απογοητευμένο. Σε λίγο άφωξ ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά κρατούσε ένα κομπρεσέρ. Γκρέμισε το σπίτι και πήρε τα λουκάκια στο κυνήγι.

Τα λυκάκια, με τρεμουλιαστές ουρίτσες και μουσούδια
σκοτισμένα, κρυφτήκανε πίσω από ένα φράχτη φοβισμένα.

- Τι κάνουμε τώρα; είπε το μαύρο λυκάκι.
- Έλα ντε! είπε το γκρίζο.
- Πρέπει να χτίσουμε ένα σπίτι ακόμα πιο γερό! είπε το άσπρο.

Πάνω στην ώρα, εντελώς τυχαία, έτυχε να περνάει από κει ένα φορτηγό που το οδηγούσε ένας ρινόκερος. Ήταν φορτωμένο με πλάκες από ασφάλι, καθαρό συρματόπλεγμα, σιδερένιες αλυσίδες, λουκέτα και πόρτες από χρηματοκιβώτιο.

Τα τρία μικρά λυκάκια κάνανε ωτο-στοπ.

- Να χτίσεις, καλέ μας ρινόκερε, του είπανε όταν φρενάρισε, μας δίνεις λίγες πλάκες από ασφάλι, λίγο καθαρό συρματόπλεγμα, λίγες σιδερένιες αλυσίδες, μερικά λουκέτα και μια πόρτα από χρηματοκιβώτιο;

- Μετά χαράς! είπε ο ρινόκερος, που τον λέγανε Πόπο Λιμπόπο.

Και τους έδωσε απ' όλα. Και ασφάλι και συρματόπλεγμα και σιδερένιες αλυσίδες και λουκέτα και μια πόρτα από χρηματοκιβώτιο.

Τα λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα ασφάλινο σπίτικι, με κουρτίνες από συρματόπλεγμα και πόρτα από χρηματοκιβώτιο.

- Αυτό θα πει σιγουριά και ασφάλεια! είπανε μόλις τελειώσανε. Ας είναι καλά ο Πόπο Λιμπόπο.

Την άλλη μέρα, εκεί που πηδούσανε σκοινάκι με τις αλυσίδες, τι να δούνε; Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι. Αμέσως τρέξανε και κλειστήκανε στο ασφάλινο σπιτάκι τους. Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, χτύπησε το κουδούνι και είπε από τη θυροτηλεόραση:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Α παράτα μας, απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα!
Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!

— Και δεν πα να φυσήξεις; είπαν τα λυκάκια
Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυμό και λύσσα!
Φύσα σαν το φυσικό, το σπανάκι το γερό!

Και πραγματικά, ο Ρούτι-Ρούτι, το ύπουλο,
κακό γουρούνι πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα
και μετά φύσηξε. Φύσηξε δυνατά σαν σείφοντας,
άγρια σαν ανεμοθώρα, αρμπτικά σαν χίλια
τυφάνες φύσηξε.

Κάπως έτσι δηλαδή: Φουουουουουουουουουουου!
Φου!

Φύσηξε και φύσηξε, αλλά τίποτα!
Το σπίτι ούτε που κουνήθηκε.

Τι να κάνει ο Ρούτι-Ρούτι,
το ύπουλο, κακό γουρούνι.
Έφυγε. Σε λίγο όμως ξαναγύρισε.
Αυτή τη φορά είχε φέρει
μαζί του δυναμίτη.

Τίναξε το σπίτι
στον αέρα
και πήρε τα λυκάκια
στο κυνήγι.

La yankra, la tchouyantez ebyez,
hobongia areyiohela kai andi kaphyohela,
krochurane de lio kowdyo fogiohela.

- Πάλι την πάθαμε! είπε το γκρίζο λυκάκι.
- Την πάθαμε, δε λες τίποτα! είπε το άσπρο λυκάκι. Κάτι φταίει, αλλά τι;
- Έλα ντε! είπε το μαύρο λυκάκι.

Πάνω στην ώρα, είδανε ένα φλαμίνγκο που έσπρωχνε ένα καρότσι με λουλούδια.

- Να ζήσεις, καλό μας φλαμίνγκο, του είπανε, μας δίνεις λίγα λουλούδια να χτίσουμε σπιτάκι;

Μετά χαράς! είπε το φλαμίνγκο, που το λέγανε Φλίγκο-Μίλγκο.

Και τους χάρισε όσα λουλούδια θέλανε κι ακόμα παραπάνω.

Τα τρία λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα λουλουδένιο σπίτι: έναν τοίχο από κρινάκια και βιολιέτες δροσερές, έναν τοίχο από χρυσάνθεμα και πασχαλιές, έναν τοίχο από κυκλάμινα και γιασεμιά κι έναν τοίχο από ανεμώνες και τριαντάφυλλα κόκκινα σαν τη φωτιά. Του βάλανε σκεπή από πλιотρόπια και μια καμπανούλα για κουδούνι. Έστρωσαν καλί από χαμομήλια στο σαλόνι και στο μπάνιο γέμισαν την μπανιέρα τους με νούφαρα.

Δεν ήτανε βέβαια πολύ γερό, ήταν όμως το πιο όμορφο σπίτικι του κόσμου.

Δεν άργησε να φανεί και ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι. Χτύπησε την καμπανούλα και είπε:

– Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα
ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!

Τσιμουδιά τα λυκάκια. Τρέμανε σαν τα φύλλα από το φόβο τους.

– Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φάρα!

Με θυμό και φάρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!

Τα λυκάκια τρομάζανε τόσο πολύ, που παραλίγο να
καταρώσουνε οι ουρές τους. Το μαύρο μάλιστα μαδούσε
μια μαργαρίτα κι έλεγε:

– Θα πέσει... δε θα πέσει... θα πέσει... δε θα πέσει...

Και πραγματικά, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και ένωσε την ευωδιά απ' τα κρνάκια, τις βιολέτες και τα γιοσεμιά, τα χρυσάνθεμα, τα κυκλαμινάκια και τα τριαντάφυλλα τα κόκκινα σαν τη φωτιά κι όλα τ' άλλα τα λουλουδάκια να τον πλημμυρίζει. Τι όμορφα που ήταν! Χάρμα!

Αντί να φυσάει, άρχισε να μυρίζει.

— Μουφ, μουφ!! μύριζε και μουφ-μουφ-μουφ ξαναμύριζε.

Και όσο πιο πολύ μύριζε, τόσο πιο πολύ του άρεσε, και όσο πιο πολύ του άρεσε, τόσο πιο πολύ μύριζε, ώσπου ένωσε ανάλαφρο σαν ποόπουλο και την καρδιά του τρυφερή σαν λουλουδάκι.

Τα λυκάκια μισάνοιξαν την πόρτα και τι να δούνε;
Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, με μια μαργαρίτα
στο αυτί να χορεύει ταραντέλα. Κατάλαβαν αμέσως ότι
ο Ρούνι-Ρούνι είχε αλλάξει και από ύπουλο, κακό γουρούνι
είχε γίνει θαυμάσιο, καλό γουρούνι.

Βγήκανε από το λουλουδόσπιτο, συστηθήκανε κι άρχισαν να
παίζουνε μαζί του χίλια-δουο παιχνίδια. Και τι δεν παίζανε!
Παίζανε τόπι και κρυφτό, παίζανε αμάδες και κωνηγητό,
παίζανε μπερλίνα και κουτσά, κι όταν κουραστήκανε,
τον κάλεσαν στο λουλουδόσπιτό τους.

Τον κερράσανε βυσσινάδα και φρούλες με κρέμα σαντιγύ
και πάστα φλώρα και τρούφες και λουκουράδες
και καλθαδόπιτες και ζαχαρωμένα κερασάκια
και ζήσανε από τότε όλοι μαζί,
το θαυράσιο, καλό γουρούνι και τα τρία μικρά λυκάκια.

Ήταν μια φορά τρία μικρά λυκάκια
που ήθελαν να χτίσουν ένα δικό τους σπίτι.

Όμως ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουραύνι
είχε άλλα σχέδια στο μυαλό του...

